

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IIAKa 57/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. III Wydział Karny z (...) w sprawie o sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>Pełnomocnik zarzucił: Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia t.j.:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie przesłanek uzasadniających ustalenie zadośćuczynienia i w konsekwencji uznanie, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia kwota 20.000 zł jest odpowiednia, albowiem uwzględnia poziom i warunki życia wnioskodawcy i oraz stanowi ekwiwalent cierpień</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

psychicznych,
który
zrekompensuje
doznane przez
wnioskodawczynię
na skutek
tymczasowego
aresztowania
cierpienia, w
sytuacji gdy
całokształt
okoliczności
sprawy, w tym
okoliczności
zatrzymania,
okres izolacji,
pozbawienie
prawa do życia
w rodzinie oraz
prawa do
kontaktu z
drugim
człowiekiem,
długotrwała
rozląka z
rodziną, wpływ
izolacji na
relacje
wnioskodawczyni
z bliskimi oraz
w środowisku
zawodowym, a
także wpływ
tymczasowego
aresztowania na
psychikę
wnioskodawczyni,
przemawiają za
zasądzeniem
kwoty
zadośćuczynienia
w wyższej
wysokości;

2. **art. 7**
k.p.k. poprzez
przyjęcie przez
Sąd Okręgowy
w P., że
wnioskodawczyni

	<p>nie wykazała żadnej szkody materialnej pozostającej w bezpośrednim związku przyczynowym z tymczasowym aresztowaniem, w sytuacji gdy wnioskodawczyni udowodniła, że zastosowane wobec niej tymczasowe aresztowanie pozbawiło jej dochodów w wysokości 113.600 zł.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W niniejszej sprawie bezsprawnym było, że zdarzenie sprawcze w postaci niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i aresztowania miało miejsce, co wynika z faktu uniewinnienia wnioskodawczyni w sprawie w której tymczasowe aresztowanie było</p>			

zastosowane.
Skarb Państwa
ponosi tu więc
odpowiedzialność
na zasadzie
ryzyka. Sąd I
instancji
prawidłowo
uznał roszczenie
o
zadośćuczynienie
co do zasady.
Nie ma więc
potrzeby
rozważań tych
powielać. Spór
dotyczy tylko
wysokości
zasądanego
przez Sąd I
instancji na
rzecz
wnioskodawczyni
zadośćuczynienia
i braku
zasądzenia
odszkodowania.

Zgodnie z zasadą
rozkładu ciężaru
dowodu osoba
domagająca się
odszkodowania
(zadośćuczynienia)
powinna
wykazać
wszystkie
przesłanki
odpowiedzialności
odszkodowawczej
a mianowicie:
zdarzenie
sprawcze –
niewątpliwie
niesłuszne
tymczasowe
aresztowanie
(bezsporne w
niniejszej
sprawie), szkodę

co do zasady i wysokości oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą.

W ocenie Sądu odwoławczego jeżeli chodzi o zadośćuczynienie, wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie dokonaną ocenę dowodów, nie naruszając przy tym przepisu art.7k.p.k. ani przepisu art.445k.c., przy czym przepis art.445§1i2k.c. to raczej przepis prawa materialnego, a nie procesowego. Sąd I instancji przedstawił prawidłowe kryteria jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należnego z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego

aresztowania.

Apelujący zdaje się tych kryteriów nie kwestionować.

Istota sporu na etapie postępowania apelacyjnego sprowadza się do tego, że zdaniem skarżącego w ramach tych kryteriów nie uwzględniono w należytych zakresie okoliczności bezpośrednio dotyczących wnioskodawczyni.

Mając świadomość, że chodzi tu o kwestię całkowicie ocenną Sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska wyrażonego w apelacji.

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji uwzględnił wszystkie okoliczności związane z psychicznymi przeżyciami związanymi z niesłusznym stosowaniem tymczasowego aresztowania wobec wnioskodawczyni.

Sąd I instancji nie pominął właściwości osobistych wnioskodawczyni, jej sytuacji rodzinnej oraz dobrej opinii jaką cieszyła się wśród rodziny, znajomych, sąsiadów. Sąd uwzględnił też stres jaki wnioskodawczyni przeżywała w związku z osadzeniem w areszcie, rozłąką i brakiem kontaktu z rodziną. Wprawdzie Sąd ten nie uwypuklił faktu, że wnioskodawczyni nigdy wcześniej nie była zatrzymana ani tymczasowo aresztowana, że była osobą niekaraną, jednak wskazał, że posiadała dobrą reputację i była pozytywnie postrzeganym i szanowanym człowiekiem. Sąd I instancji miał na uwadze, jak wynika z poczynionych ustaleń faktycznych, okoliczności dotyczące zatrzymania

wnioskodawczyni
takie jak:
wyprowadzenie
w kajdankach,
w obecności
małoletniej
córką,
nagłośnienie
zatrzymania
wnioskodawczyni
w telewizji. Miał
też na uwadze
fakt
przebywania
wnioskodawczyni
przez dwa
tygodnie po
zwolnieniu z
aresztu na
zwolnieniu
lekarskim. W
ocenie Sądu
apelacyjnego
wszystkie te
okoliczności
znajdują
odzwierciedlenie
w kwocie
przyznanego
zadośćuczynienia,
przy
uwzględnieniu
niedługiego
szesnastodniowego
pozbawienia
wolności
wnioskodawczyni.

Wbrew
zarzutom
skarżącego Sąd I
instancji
prawidłowo
ustalił też, że nie
można przyjąć,
iż pogorszenie
stanu zdrowia
psychicznego
wnioskodawczyni
na które wskazał

pełnomocnik w apelacji, związane było bezpośrednio już z samym aresztowaniem wnioskodawczyni. Tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie związane ze stresem, jednak skoro wnioskodawczyni leczenie psychiatryczne podjęła dopiero w (...) a leczenie kardiologiczne w (...) to związane to było raczej z długotrwałym postępowaniem karnym, długotrwałym pozostawianiem w stanie oskarżenia, a nie z tymczasowym aresztowaniem, które w (...) trwało 16 dni. Dlatego brak jest związku przyczynowego pomiędzy pogorszeniem się stanu zdrowia wnioskodawczyni, a jej tymczasowym aresztowaniem.

Zasądzona kwota zadośćuczynienia nie jest w ocenie Sądu

odwoławczego
zaniżona, a jest
adekwatna do
rozmiaru
doznanej przez
wnioskodawczynię
krzywdy.

Uwzględnia w
sposób należyty
również czas
bezprawnego
pozbawienia
wolności.

Kwestionowane
zadośćuczynienie
mieści się w
granicach
sędziowskiego
uznania i
oceniane
obiektywnie, na
ile jest to
możliwe, nie
może być uznane
za

niesprawiedliwe.
Stanowi
wystarczającą
rekompensatę
doznanej
krzywdy.

Odwoływanie się
przy tym przez
skarżącego do
innych spraw w
których
zasądzono
wyższe
zadośćuczynienia
za krótszy okres
pozbawienia
wolności nie
znajduje
uzasadnienia,
gdyż każdy
przypadek
wymaga
indywidualnego
podejścia.

Zgodnie z treścią art.445§1k.c. zadośćuczynienie winno być „odpowiednie”. Z istoty tego unormowania i natury krzywdy, suma przyznana tytułem zadośćuczynienia musi, siłą rzeczy być przybliżonym ekwiwalentem doznanych cierpień psychicznych i fizycznych.

Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art.445§1k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazano kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś

ekonomicznie
odczuwalną
wartość.

Jednocześnie
wysokość ta
nie może być
nadmierną w
stosunku do
doznanej
krzywdy, ale
musi być
„odpowiednia”
w tym
znaczeniu, że
powinna być –
przy
uwzględnieniu
krzywdy
poszkodowanego
– utrzymana
w rozsądnych
granicach,
odpowiadających
aktualnym
warunkom i
przeciętnej
stopie życiowej
społeczeństwa
(por. wyrok SN
z 22.04.85r. (...)
94/85 [LEX nr
8713]).

Pozbawienie
wolności dla
każdego
człowieka jest
bardzo ciężką
dolegliwością.

Trudno jest
zmierzyć czy
rozważyć
rozmiar tej
dolegliwości. Nie
istnieją żadne
wymierne
wskaźniki tej
krzywdy.

Niewątpliwie
brak jest

obiektywnego
przelicznika
doznanej przez
niesłusznie
tymczasowo
aresztowanego
krzywdy na
kwotę wyrażoną
w pieniądzach,
co może
powodować
zawsze
rozbieżność
ocen w kwestii
słusznego jej
ustalenia.

Niemniej jednak
zasądzona przez
Sąd I instancji
na rzecz
wnioskodawczyni
kwota tytułem
zadośćuczynienia
jawi się właśnie
jako
odpowiednia.

W tym stanie
rzeczy w ocenie
Sądu
odwoławczego
zasądzenie na
rzecz
wnioskodawczyni
dalszej
wnioskowanej
kwoty 140.000zł
z tytułu
zadośćuczynienia
byłoby
nadmiernym,
nieuzasadnionym
wzbogaceniem
się
wnioskodawczyni.

Jeżeli chodzi o
odszkodowanie,
to zgodnie z
art.361§1i2k.c.

zobowiązany do
odszkodowania
ponosi tylko
normalne
następstwa
działania lub
zaniechania z
którego szkoda
wynikła.

Wnioskodawczyni
nie wykazała
związku
przyczynowego
w zakresie
żadanego
odszkodowania
za szkodę
majątkową.

Sąd odwoławczy
podzielił
ustalenia Sądu
I instancji, że
przeniesienie
wnioskodawczyni
na inne, mniej
płatne
stanowisko, co
nastąpiło nie
od razu po
tymczasowym
aresztowaniu,
ale dopiero od
1.07.2004r.,
mimo iż
rzeczywiście
miało miejsce
i wiązało się
z obniżeniem
wynagrodzenia o
kwotę 800zł
miesięcznie
brutto, to nie
pozostawało w
związku
przyczynowym z
tymczasowym
aresztowaniem.
Było związane
wprawdzie z

toczącym się postępowaniem karnym wobec wnioskodawczyni, ale nie było wynikiem jej tymczasowego aresztowania. Po opuszczeniu aresztu wnioskodawczyni została przeniesiona wprawdzie na inne miejsce służbowe, ale nie wiązało się to jeszcze z obniżeniem wynagrodzenia. W związku z tym nie można mówić o szkodzie `materialnej pozostającej w bezpośrednim związku z tymczasowym aresztowaniem.

Dlatego w ocenie Sądu odwoławczego, wbrew zarzutom skarżącego, Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie dokonana ocenę dowodów, nie naruszając przy tym przepisu art.7k.p.k., również co do możliwości

<p>zasądzenia odszkodowania.</p> <p>Trudności jakie spotykały wnioskodawczynię na późniejszym etapie, nie miały już bezpośredniego związku z samym faktem tymczasowego aresztowania, a wynikały raczej z toczącego się postępowania karnego i jego przedmiotu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia do 160.000zł oraz przyznanie odszkodowania w kwocie 113.600zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.	
<p>Z uwagi na to, że Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów dotyczących błędnego ustalenia kwoty należnego zadośćuczynienia, nie uwzględnił wniosku apelacyjnego o jej podwyższenie.</p> <p>Sąd odwoławczy nie znalazł też powodów do przyznania wnioskodawczyni odszkodowania, nie podziеляjąc zarzutów podnoszonych w tym zakresie przez skarżącego.</p>	
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5.</p> <p>ZSTRZYGNIECIE</p>	

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Oddalenie wniosku o przyznanie zadośćuczynienia ponad zasądzoną kwotę 20.000zł. 0.2 Oddalenie żądania o odszkodowanie.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na to, że Sąd odwoławczy ze wskazanych wyżej powodów nie podzielił zarzutów dotyczących błędnego ustalenia kwoty należnego zadośćuczynienia, utrzymał w mocy oddalenie żądania wniosku ponad	

<p>zasądzoną kwotę.</p> <p>Nie znajdując też powodów, z przyczyn omówionych wyżej, do zasądzenia odszkodowania, Sąd odwoławczy utrzymał w mocy oddalenie żądania w tym przedmiocie.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	Przedmiot i zakres zmiany		
<p>Zwięzłe o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Zgodnie z art.554§4k.p.k. postępowanie jest wolne od kosztów sądowych, stąd kosztami tymi za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
A. W. M. Ś. M. K.		